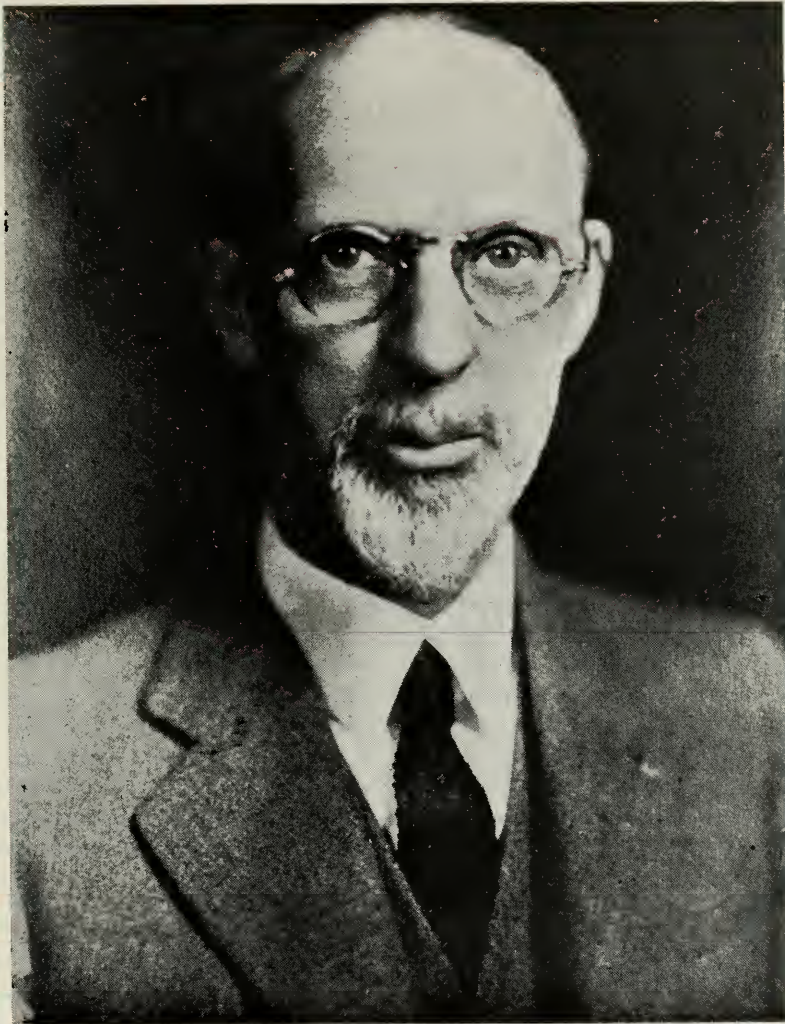

De Ster

PRESIDENT GEORGE ALBERT SMITH
werd op 4 April 1950
80 jaar.

15 Mei 1950

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

50e JAARGANG • No. 5

INHOUD :

	Blz.
Na tachtig jaren, door George Albert Smith	131
Een periode van vooruitgang, door Doyle L. Green en Albert L. Zobell Jr.	134
De geloofsovertuiging van President George A. Smith	137
Het ware moederschap, door John P. Lillywhite	138
Drinken, roken en goede ideeën, door Jack Sears	142
Toch moeder, door Christie Lund	146
Ons huisbezoekverslag over Maart	148
Programma van de Pinksterconferentie	149
De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	150
Ons grote Meifeest	151
Aankomst en Vertrek	152
Gebeurtenissen in de Zending	157

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Na tachtig jaren.

DOOR GEORGE ALBERT SMITH,

President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Tachtig jaren geleden, op 4 April 1870, werd ik geboren in een nederige woning aan de andere zijde van de straat ten Westen van het Tempelplein. — Sneeuw bedekte de grond in de maand April van dat jaar. Mijn ouders verkeerden in behoeftige omstandigheden, doch ik prijs en loof mijn Schepper met mijn gehele hart, dat Hij mij in die woning deed geboren worden.

Ik groeide op in Salt Lake City. Op achtjarige leeftijd werd ik gedoopt in City Creek. Ik werd tot lid van de Kerk bevestigd in de vastenvergadering van de zeventiende ward en als jongen leerde ik, dat dit het werk des Heren was. Ik leerde, dat er nu profeten Gods op aarde leefden. Ik leerde, dat de inspiratie van de Almachtige diegenen zal beïnvloeden, die zo leven, dat zij deze kunnen ontvangen.

Vele dingen zijn sedertdien gebeurd. Ik wilde, dat ik u een beeld kon geven van wat langs mijn ogen en door mijn ziel gegaan is sinds ik hier op aarde kwam.

Ik ken in de gehele wereld geen mens, die meer reden tot dankbaarheid heeft dan ik. Ik ben dankbaar voor mijn geboorterecht, dankbaar voor de ouders,

die mij het Evangelie van Jezus Christus onderwezen en mij immer tot voorbeeld waren. Indien ik in mijn leven iets gedaan heb, wat ik niet behoorde te doen, leerde ik dat niet in de woning van mijn moeder. Het grote gezin, waarin ik opgroeide, eiste veel geduld van mijn moeder; zij had altijd veel geduld met ons. Er was altijd genegenheid, vriendelijkheid en liefde.

In deze tachtig jaar heb ik meer dan een millioen mijlen in de wereld gereisd ten behoeve van het Evangelie van Jezus Christus. Ik heb in vele landen onder vele volken verkeerd, en van mijn jeugd af zijn de mensen vriendelijk en goed voor mij geweest, zowel leden der Kerk als niet-leden. Waar ik ook kwam, heb ik goede en edele mensen gevonden.

Voorzover ik weet heb ik geen enkele vijand, terwijl er ook niemand ter wereld is, tegen wie ik vijandige gevoelens koester. Alle mannen en vrouwen zijn kinderen van mijn Vader en in mijn leven heb ik getracht de raad van de Zaligmaker der mensheid op te volgen, n.l. mijn naaste lief te hebben als mijzelf.

Ik ben mijn Hemelse Vader dankbaar, dat ik geboren werd in dit

*'t Meifeest van het lopend jaar,
Of het goed wordt? „Reken maar!“*

*Ouden, jongen, kwiek en stram,
Allen gaan naar Rotterdam!*

*'t Wordt naar 't schijnt een groter feest
Dan er ooit nog is geweest!*

(zie bladzijde 149 en 151)

land van vrije mensen, als deel van deze grote natie, in deze vallei, bij mensen, die hier behoren.

Ik ben dankbaar voor mijn leven. Verscheidene malen, toen ik ogenschijnlijk op het punt stond naar de andere zijde te gaan, ben ik toch op de aarde gehouden om een of ander werk te volbrengen. Als ik bedenk hoe zwak ik ben, en men mij toch gekozen heeft om deze grote Kerk te leiden, gevoel ik hoezeer ik hulp van node heb. Met dankbaarheid erken ik de hulp van mijn Hemelse Vader, en de aanmoediging en kameraadschap van vele der beste mannen en vrouwen, die in de wereld gevonden worden, hier en in het buitenland.

Het is een zegen met dergelijke mannen en vrouwen te mogen omgaan en ik neem deze gelegenheid te baat om u allen uit het diepst van mijn ziel te danken voor uw vriendelijkheid en hulp-

vaardigheid, terwijl ik tevens deze gelegenheid aangrijp tot u allen te zeggen: Nimmer zult u weten hoezeer ik u allen liefheb. Woorden schieten daarvoor te kort. Ik wil dit gevoel koesteren ten opzichte van alle zoons en dochters van mijn Hemelse Vader.

Vergeleken met de gemiddelde leeftijd van de mens heb ik een lang leven gehad en het is gelukkig geweest. Het zal niet zoveel jaren meer duren — gerekend naar de natuurlijke loop der dingen — of ook ik zal geroepen worden naar de andere zijde. Ik zie dat ogenblik tegemoet met vreugdevolle verwachting. En na tachtig jaren in de sterfelijkheid te hebben geleefd, waarin ik vele delen van de wereld bereisde en omgang had met vele goede en edele mannen en vrouwen, wil ik tot u getuigen, dat ik heden zo goed als ooit tevoren weet dat God leeft, dat Jezus de

Christus is, dat Joseph Smith een profeet van de levende God was en dat de Kerk, welke door hem onder leiding van onze Hemelse Vader werd georganiseerd, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — de Kerk, die de wildernis in gedreven werd — werkt onder de macht en autoriteit van hetzelfde Priesterschap, hetwelk door Petrus, Jacobus en Johannes werd bevestigd op Joseph Smith en Oliver Cowdery. Ik weet dit zo zeker als ik leef. Ik ben mij bewust, dat mijn getuigenis hieromtrent tot u een ernstige zaak is, en dat mijn Hemelse Vader mij hiervoor ter verantwoording zal roepen, niet alleen voor dit getuigenis, maar voor alles wat ik in Zijn naam gepredikt heb. In het bewustzijn hiervan, wetende, dat, indien ik u zou misleiden, ik hiervoor verantwoording zal moeten afleggen, getuig ik tot u in liefde en vriendschap in de naam van onze Heer Jezus Christus.

Ik bid, dat onze Hemelse Vader ons zal blijven helpen en leiden, inspireren en zegenen. En dit zal hij zeker doen, indien wij rechtvaardig leven. Het is niet zo belangrijk hoeveel geld wij bezitten, hoeveel bezittingen wij de onze kunnen noemen en hoeveel eer wij van de wereld ontvangen. De kans het eeuwige leven te ontvangen in het celestiale konink-

rijk en door de eeuwigheid heen onze vrouwen, mannen, zoons en dochters en alle andere geliefden bij ons te hebben, is van veel meer waarde.

Dat leert de Heer ons en aangezien de wereld zo ontmoedigd en onzeker is, moeten wij dankbaar zijn voor onze zegeningen. Ik ken geen ander volk in de gehele wereld, dat zoveel reden tot dankbaarheid heeft voor genoten zegeningen dan wij, leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik bid, dat Zijn vrede en liefde voor immer met ons zal zijn, en dat wij onder Zijn leiding het instrument mogen zijn om miljoenen van Zijn kinderen tot het licht der waarheid te brengen. Ik bid, dat wij allen zó zullen leven, dat wij zullen kunnen gevoelen, dat God aan onze zijde is.

God zegene u, mijn broeders en zusters. Bega geen fouten in deze tijden van onzekerheid. Dit is Gods werk. Dit is Zijn Kerk. Het is de weg, die onze Hemelse Vader voor ons heeft bereid om tot eeuwige vreugde te geraken. Ik bid, dat wanneer de tijd daar zal zijn en wij naar de andere zijde moeten gaan, wij recht zullen kunnen doen gelden op een plaats in het celestiale koninkrijk in gezelschap van al onze geliefden en de beste en edelste mensen, die op aarde hebben geleefd.

Gaat U verhuizen?

Vergeet dan niet ons tijdig Uw nieuw adres op te geven. Dan bent U er zeker van dat U „De Ster” zonder vertraging ontvangt!

(EEN PERIODE VAN)

VOORUITGANG

door

DOYLE L. GREEN en ALBERT L. ZOBELL Jr.,

Redacteuren van „The Improvement Era”.

*

Ter gelegenheid van de tachtigste verjaardag van President George Albert Smith verscheen in „The Improvement Era” een opsomming van wat in de Kerk werd verricht sedert hij tot zijn ambt geroepen werd.

Toen op 21 Mei 1945 George Albert Smith, als de man, die het grootste aantal jaren het Apostelschap had bekleed, door de gehele Kerk met algemene stemmen gekozen werd als achtste President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, terwijl zijn vertrouwde en beproefde raadgevers, President J. Reuben Clark Jr. en President David O. McKay, tevens werden herkozen, zagen de leden van de Kerk uit naar een nieuwe periode van vooruitgang. De oorlog liep ten einde. Honderdduizende mannen en vrouwen, Heiligen der Laatste Dagen, zouden spoedig uit de dienst naar huis terugkeren om hun krachten te wijden aan hun gezin, maatschappelijke kring en de Kerk. Velen hunner hadden de wens te kennen gegeven op zending te willen gaan of er voor te zorgen, dat een broer of zuster dit kon doen. (Niemand heeft er

ooit aan gedacht te schatten hoeveel goed zij in hun uniform voor de Kerk gedaan hebben als niet officiële zendelingen en afgezanten). Ja, de oorlog liep ten einde en weldra zouden tal van zendelingen uitzwermen naar vele delen van de wereld, waarvan zij in de herfst van 1939 waren teruggeroepen. In die tijd werd een man, die zeker de grootste gaven bezit om vrienden te maken, de nieuwe president van de Kerk — n.l. George Albert Smith. Het aantal zendelingen, dat geheel opging in het zendingswerk — dus met andere woorden, zij, die al hun tijd gaven aan dit werk — was gedurende de oorlog teruggelopen tot luttele honderden. Na het beëindigen van de vijandelijkheden werd in de late zomer van dat jaar de wereld-omvattende zendingsarbeid intensief ter hand genomen. In de verstreken vijf jaren is het aantal zendelingen, dat hun gehele tijd aan dit

werk besteedt, gestegen tot ver over de vijfduizend. Nieuwe Zendingen zijn georganiseerd: de Centraal Atlantische en Great Lake Zending in de Verenigde Staten; de Finse Zending in Europa; de Chinese en Japanse in Azië; de Zending Uruguay in Zuid Amerika. De zendingen in Europa herleefden en letterlijk honderden getrouwe leden, op wier schouders de verantwoordelijke taak rustte in de donkere oorlogsjaren een zending te leiden, hebben de gelegenheid aangegrepen uit Europa naar Zion te vergaderen en zich daar te vestigen.

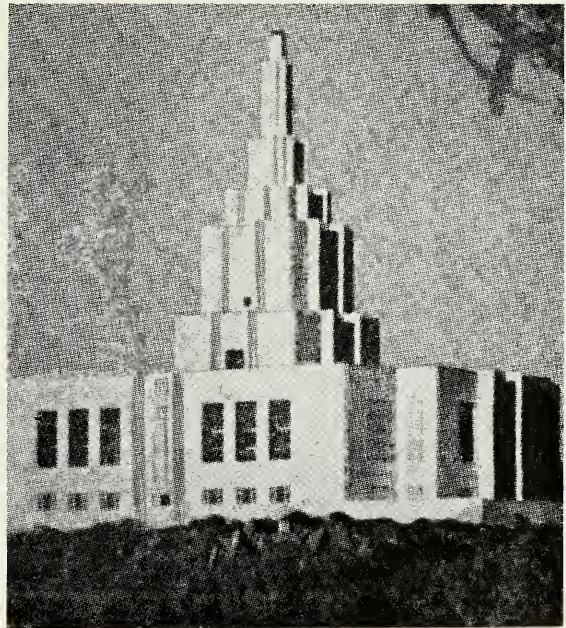
In 1944, het jaar vóór President Smith werd aangesteld, bezochten gemiddeld 397.110 toeristen het Tempelplein. Na het einde van de oorlog namen tal van mensen voor het eerst sedert jaren vakantie en in de daarop volgende jaren kwamen er steeds meer toeristen. Het aantal mensen, dat in 1949 naar het Westen kwam om zich op de hoogte te stellen van de Kerk, bedroeg 1.047.154.

Velen hunner verlieten Salt Lake City met een beter begrip omtrent de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, dan waarmede zij gekomen waren. In 1944 waren er een en vijftig gidsen om de toeristen over de tempelgrond te leiden, nu zijn er in het drukke seizoen gemiddeld honderd, die verscheidene uren per week hun werk verlaten om

de Kerk op deze wijze te dienen. Ook in Amerika is het zendingswerk in omvang toegenomen. Het Evangelie te brengen aan de Lamanieten is een van de geliefkoosde activiteiten van de Kerk sedert President Smith het bevind voert. Het werk onder de Indianen is sinds President Smith de Kerk bestuurt wederom op de voorgrond getreden.

De Kerk is gegroeid. Van 1273 wards en vertakkingen tot 1492, en tijdens de algemene conferentie, gehouden op 6 April 1948, werd bekend gemaakt dat het ledental meer dan een miljoen bedroeg.

Het bestuur van President Smith tot hier toe werd gekenmerkt door de bouw van kerken. Sedert Mei 1945 zijn ongeveer tweehonderd gebouwen gezet. Ook hospitalen onder beheer van de Kerk namen in aantal toe. Vijf nieuwe hospitalen werden gebouwd en een zesde, het Jeugdwerkhospitaal

De Idaho Falls Tempel.

taal, waarvoor reeds lang plannen bestonden, is momenteel onder constructie.

Op 23 September 1945 wijdde President George Albert Smith de voltooidde Idaho Falls Tempel in, waarna al spoedig de heiligen toestroomden om verordeningen voor zichzelf en hun verwante doden te ontvangen. Voor echter enig werk van dergelijke aard in de tempel verricht mag worden, moet men genealogische gegevens verzamelen. De Genealogische Vereniging der Kerk was reeds voor de oorlog bezig dergelijke gegevens op de microfilm vast te leggen, voornamelijk in de Verenigde Staten, doch door het uitbreken van de oorlog moest dit werk worden gestaakt. In Juli 1945, voor men het microfilmen wederom opvatte, waren er in de bibliotheek te Salt Lake City 3340 gemicrofilmde verslagen geregistreerd. Dit aantal was op 21 Februari 1950 uitgegroeid tot 24.579 geregistreerde verslagen. Ongeveer tienduizend gemicrofilmde verslagen zijn momenteel in de bibliotheek in verschillende stadia van registratie en nog verscheidene duizenden (waaronder drieduizend verslagen uit Noorwegen alleen) wachten op verscheping naar Salt Lake City. Twee en twintig tot de Kerk behorende fotografen zijn aan het werk in de Verenigde Staten, Finland, Zweden, Noorwegen, Denemarken, Nederland, Zwitserland en de Britse Eilanden om de verschillende doop-, trouw- en andere boeken op de microfilm vast te leggen.

Iedere fotograaf verfilmt per dag ongeveer vijfduizend bladzijden. Bovendien worden onze eigen historische verslagen die van onschatbare waarde voor ons zijn, op de microfilm vastgelegd. Tijdens het bestuur van President Smith is een nieuw algemeen hoofdbestuur voor de J.V.O.O.V. en een nieuw algemeen hoofdbestuur voor de J.M.O.O.V. benoemd, terwijl het algemeen hoofdbestuur van de Zondagschool is gereorganiseerd.

Het kerkelijk Welvaartprogramma staat vandaag sterker dan ooit. In 1945 begaf President Smith zich persoonlijk naar Washington D.C., teneinde maatregelen te treffen voor de verscheping van de welvaartgoederen naar de in behoeftige omstandigheden verkerende heiligen in Europa. Honderd drie en dertig wagonladingen voedsel, beddegoed en kleding zijn, naast de duizende pakketten, die rechtstreeks naar de mensen werden verzonden, naar verafgelegen plaatsen verscheept sedert de eerste voorzieningen werden getroffen. Ook thuis heeft het welvaartprogramma zonder ophef gezorgd voor de ouden van dagen en de behoeftigen en heeft die leden gesteund, die in gevaarlijke zones moesten werken en ook hen, die door de industriële ontwrichting op drift waren geraakt.

Ja, het is een goede tijd geweest, een periode van vooruitgang, sinds President George Albert Smith het bewind van de Kerk in handen heeft.

De geloofsovertuiging van PRESIDENT GEORGE ALBERT SMITH

*

Ik wil een vriend zijn voor hen, die geen vrienden bezitten, en vreugde vinden in het lenigen van de nood der armen.

Ik wil de zieken en bedroefden bezoeken en hen inspireren tot het verlangen weer in hun genezing te gaan geloven.

Ik wil de waarheid prediken, zó dat de gehele mensheid haar begrijpt en er door gezegend wordt.

Ik wil de zondaar naderen en trachten hem terug te winnen voor een rechtvaardig en gelukkig leven.

Ik wil niet trachten de mensen te dwingen naar mijn idealen te leven, doch ik wil ze liefhebben om het goede, dat zij verrichten.

Ik wil met de massa leven en helpen hun problemen op te lossen, zodat hun leven hier op aarde gelukkig zal zijn.

Ik wil de bekendheid van hoge, maatschappelijke posities vermijden en de vleierij van gedachteloze vrienden ontmoedigen.

Ik wil niet bewust de gevoelens van wie ook kwetsen, zelfs niet van iemand, die mij pijn gedaan heeft, doch juist hem zou ik in het goede trachten te leiden en hem tot mijn vriend maken.

Ik wil de neiging tot zelfzucht en jaloezie overwinnen en mij verheugen in het succes van alle kinderen van mijn Hemelse Vader.

Ik wil van geen enkele levende ziel een vijand zijn.

Wetende, dat de Zaligmaker der mensheid de wereld het enige plan heeft gegeven, waardoor wij ons ten volle kunnen ontplooiën, en dat ons hier en in het hiernamaals volkomen gelukkig zal maken, gevoel ik het niet alleen als een plicht, doch als een gezegend voorrecht deze waarheid te verspreiden.

HET WARE

Moederschap

DOOR JOHN P. LILLYWHITE, PRESIDENT DER NEDERLANDSE ZENDING

* * * * *

De tweede Zondag in Mei is de dag, waarop de moeders worden geëerd. Het is een liefelijk, ernstig feest, een dag, waarop wij trachten de zorg en toewijding terug te betalen aan haar, die ons leven en liefde gaf en ons al die kleine diensten bewees, welke zij ons met mogelijkheid kon geven.

De moeder oefent de grootste invloed uit op het leven van de mens. Haar beeld grift zich als eerste op het onbeschreven blad van de kinderziel. Haar liefkozing doet het eerste gevoel van zekerheid ontwaken, haar kus de eerste bewustwording van genegenheid. Haar sympathie en tederheid geven de eerste zekerheid, dat er liefde in de wereld is. Zeker, er komt een tijd, dat vader haar plaats inneemt en het voorbeeld en de held is van de opgroeiende jongen. In de grote ijver om zich de mannelijke eigenschappen van vader eigen te maken, schijnt hij zich uiterlijk af te wenden van de liefelijke, tedere deugden, die zijn moeder hem heeft bijgebracht. Toch blijft die leidende invloed, in hem geplant gedurende zijn eerste kin-

derjaren, hem bij en hangt immer in zijn gedachten en herinnering als de geur, welke bloemen verspreiden.

In meer dan een geval is deze blijvende invloed in het leven van jongens en meisjes een waarborg gebleken in tijden van verzoeking — een invloed, die groter bleek dan bedreiging door de wetten des lands, verbanning uit de gemeenschap of vrees voor het overtreden van Gods geboden. In een ogenblik van jeugdige roekeloosheid kan de jeugd een van deze of alle genoemde regels in de wind slaan en doen wat zijn opbruisende aard hem ingeeft, doch op het critieke moment zal de flitsende gedachte aan Moeders vertrouwen, het besef van haar verdriet, wanneer hij of zij dit vertrouwen zal beschamen, hem of haar de kracht geven pal te staan en niet toe te geven aan dingen, die zijn of haar gehele carrière zullen kunnen vernietigen.

De plaats, die Moeder in het leven inneemt, is heilig. Zij staat naast God en is Zijn hulpe in het teweeg brengen van „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven

van de mens". In al Zijn schiepingen staat zij naast Hem, waar het 't geestelijke en stoffelijke bestaan van Zijn kinderen betreft, en zij zal in die verheven positie blijven om met Hem te regeren als moeder van het geslacht van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Rond het woord „Moeder" hangt een sfeer van heiligheid. Waar het wordt uitgesproken rijst in het hart van degene, die het uitsprekt, een warm gevoel omhoog. Zowel de grootste misdadigers als zij, die een rein en goed leven leiden, spreken deze naam uit met een gevoel van ontzag, als was hij goddelijk. En hoewel de moeder niet goddelijk is, haar moederliefde is dit wel. Het is dezelfde goddelijke liefde, die God toonde te bezitten voor Zijn kinderen, toen Hij Zijn eniggeboren Zoon gaf te hunner redding. Het is dezelfde liefde, die de Zaligmaker toonde in al Zijn handelingen en in het grote offer van Zijn goddelijke leven voor het welzijn van de gehele mensheid. Ook de moeder offert zich geheel — zelfs haar leven, indien zulks nodig mocht zijn — voor haar gezin en het welzijn harer kinderen. Ja, zij zal haar leven met vreugde en dankbaarheid geven voor haar kind. Zij zal het zelfs een voorrecht vinden het te mogen doen.

Naast God is Moeder het kostbaarste bezit in het leven, zij is kostbaarder, edeler en meer gewenst dan alle andere dingen in het leven. Zij bekleedt een heilige plaats. Zij is de morgenster van onze hoop en de avondster van ons succes. Waar het er om gaat Gods kinderen te troosten en te zegenen is zij Zijn plaats-

vervangster. Ja, de Moeder — de ware Moeder — is de bekroning van Gods liefde en mededogen. Hij plantte in haar hart een groot deel van Zijn goddelijke liefde. Hij zond haar uit als Zijn dienende engel om het leven te verzachten. Geen andere naam, geen andere gedachte, geen woord in de gehele wereld kan de plaats van „Moeder" innemen.

Moeder is de engel van het gezin. Haar tedere gedachten, gesponnen boven de wieg van haar kindje, haar bezorgdheid voor het kind in zijn jeugd en jongelingschap, te samen met haar innige verbondenheid met de man harer keuze, maken haar tot het centrale punt van de hoop en het geluk van haar gezin. Haar liefde uit zich in haar sympathie en bestuurt al haar daden en gedachten. Deze liefde verkoelt nimmer, wordt nimmer moe, vreest nimmer, slaapt nimmer, doch gloeit steeds voort op het altaar van huiselijke toewijding. En zelfs wanneer zij haar laatste rust is ingegaan behoudt Moeder een nog groter invloed op haar man en kinderen dan toen zij in hun midden was. Haar geest waakt nog steeds over hun ambities, beschaduwde hun pad en trekt hen met onzichtbare koorde tot zich in de hemel.

De zending van Moeder in het leven is heilig en zeer belangrijk. De dienst, waartoe zij geroepen is, gelijkt op die der engelen. Hij maakt haar tot de belangrijkste factor in de opbouw van het menselijk bestaan. Zonder haar zou er geen stoffelijk leven kunnen zijn en dientengevolge dus ook geen geestelijk leven. Moeder bezit de sleutelen tot het ware

doel des levens en zij opent de deur tot de diepste vreugde. Zij opent de portalen tussen aarde en hemel. Zij schenkt Gods geestelijke kinderen de gelegenheid in de sterfelijke staat te komen en bekleedt ze met een aards omhulsel.

Ik weet, dat wij onze moeders niet ten volle kunnen waarderen, noch de belangrijkheid van haar plaats en zending in het leven kunnen begrijpen, tenzij wij de bedoeling van het leven zelf verstaan en waarom God het gaf. God zeide: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid, namelijk de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ De mens is de kroon der schepping, de spil, waarom al Gods werken draaien. Alle scheppende machten van het heelal werden in werking gesteld voor 's mensen komst in de sterfelijkheid en zijn eeuwige vooruitgang en geluk. De aarde en alles wat er op is werd voor de mens geschapen. In deze schepingen speelde de moeder een zeer belangrijke rol.

Zo vaak — en wel in 't bijzonder op „Moedersdag“ — spreken wij van de moeder als Gods helpster. Iedere ware moeder is dat dan ook. Zij geeft niet alleen leven — zoals ook God doet — doch zij legt in het hart van haar kind een liefde voor de waarheid, een liefde voor God en een verlangen Hem te dienen. Zij zegent haar kinderen met moed, hoop en geloof. Zij heft hun ogen op naar de hemel, wijst hun de betere dingen des levens en doet hen vast besluiten deze te genieten en te waarderen. Zij leert hun rein en deugdzzaam te zijn en eerlijk

tegen alle mensen. Zij vormt het karakter.

Moeder is de trouwste vriendin, die wij bezitten. Wanneer moeilijkheden en verzoeken op onze weg komen en smart ons dreigt te overmeesteren, als armoede welvaart verdringt en vrienden, die wij goed en waar dachten en zich in de glans van ons succes koesterden, ons verlaten — kortom, als de moeilijkheden ons te machtig dreigen te worden — dan is zij het, die ons bijstaat en door haar sympathie, wijze raad en liefde de donkere wolken tracht te verdrijven en er in slaagt vrede in ons huis en ons hart te doen wederkeren.

De vriendelijke, pleitende stem van een moeder is er dikwijls in geslaagd een afgedwaalde zoon of dochter van het pad van zonde en boosheid terug te voeren naar een leven van geluk en voorspoed. Vaak is de schoonste verwantschap die tussen moeder en zoon. Zij oefent een groter invloed ten goede op hem uit dan enige andere macht in de hemel of op aarde. Door de macht van haar grote liefde en tedere genegenheid beheerst zij het leven van haar kind en schenkt zij hem hoop en geloof in tijden, dat de gehele wereld tegen hem schijnt te zijn. Zelfs de eenzame gevangene, gekerkerd in zijn sombere cel, denkt aan de onschuldige dagen zijner kindsheid. Hij weet, dat hoewel vrienden hem verzaaken en zijn zonden zwaar zijn, zij hem niet verlaat en alle schuld vergeeft en vergeet. Ja, de beste vriendin van een jongen is zijn moeder. Zij heeft het innigste, warmste gemoed van de gehele wereld. Slechts de liefde Gods en die van Zijn Zoon Jezus

Christus kan die van een moeder te boven gaan.

De liefde ener moeder ontspringt in het diepst van het hart, waar God haar geplant heeft. Daar wordt het zuiver hemelse vermengd met het aardse. Het resultaat er van is de liefelijkste aller emoties. Uit de reine bron van haar hart vloeit de zuivere stroom van immer durende genegenheid. Deze liefde is het, die letterlijk „de vuren thuis brandende houden” en ons terugvoeren naar huis en Moeder.

Hoe vaak horen wij de mensen spreken over het tehuis hunner kinderjaren en hen het verlangen uiten daarnaar te mogen terugkeren. Zij schijnen er behagen in te vinden in hun herinnering wederom de vreugde te ervaren van de dagen, doorgebracht onder het dak der ouderlijke woning, toen hun jonge, gelukkige harten zo licht waren als de vogels, die de bossen doen weerklinken van het gezang hunner vrolijke wijsjes.

Er is vaak gezegd, dat de invloed van een goede moeder tot de belangrijkste factoren gerekend kan worden, die nodig zijn voor het bekomen van grootheid. Daar het ware moederschap het fundament vormt voor de grootheid in mensen, is dit even belangrijk voor de natie. Het is zonder enige twijfel waar dat wanneer de bevolking van een land het moederschap heilig houdt en eert, en ware moeders toestaat haar invloed ten goede, waarmede de hemel haar heeft begiftigd, uit te oefenen, die natie ook groot zal zijn. En wanneer een natie door boosheid blind is voor de heiligheid van het moederschap,

dan zal die natie in smart ten ondergaan.

Tot alle meisjes, die zich Heiligen der Laatste Dagen noemen, wil ik dit zeggen: Weest goede moeders. Geef uw kinderen een rein lichaam, gezond en zuiver, vrij van de smet van schadelijke ziekten, veroorzaakt door het gebruik van alcohol of tabak. Bescherm ze tegen de hindernissen in het leven, die in gezinnen voorkomen, waar de zonden der ouders worden bezocht aan de kinderen.

Leert ze geloof in God, en daarbij alle andere voorname idealen, waar de Kerk naar streeft. Leert ze in ieder opzicht Heiligen der Laatste Dagen te zijn. Vergeet niet, dat wanneer de ouders in gebreke blijven hun kinderen te onderwijzen, de zonden dezer kinderen volgens de goddelijke wet op de hoofden hunner ouders vergolden zullen worden. En vergeet evenmin dat het voorbeeld de beste leermeester is. Indien gij wilt, dat Uw kinderen het Woord van Wijsheid onderhouden, komt gij het zelf dan eerst na. Wilt gij, dat zij zullen bidden, bidt dan met hen. Indien gij wenst, dat zij de vergaderingen bezoeken, gaat dan met ze mede.

In grote trekken rust het succes of de mislukking van uw kind in uw handen. Vergeet nimmer, dat, daar gij Gods hulpe zijt, uw kind ook het Zijne is en dat Hij op u vertrouwt het leven van uw kind zó te leiden, dat het in Zijn tegenwoordigheid kan terugkeren.

Voor uw eigen bestwil en dat van uw kinderen: Weest een ware Moeder.

Drinken, Roken en goede Ideeën

door

JACK SEARS.

Toen ik op een dag de deur van een kantoor opentrok, zwaaide een jongeman tegen mij aan en sloeg mijn hoed op de grond. Het gelukte hem zijn evenwicht terug te vinden, hij zwaaide rond en leunde onzeker tegen de muur van het gebouw. In een flits herkende ik iemand, die ik drie jaar geleden voor het laatst zag. Hij was tien jaar geleden uit het Oosten der Verenigde Staten naar Salt Lake gekomen. Ik herinnerde mij dat hij toen een introductie bij zich had van een mijner vrienden.

Verscheidenen onzer hadden geholpen deze veelbelovende man een baan te bezorgen. Wij hadden hem zien opklimmen en waren heel trots op zijn bekwaamheid. Allen, die hem kenden, waren er van overtuigd, dat hij het ver zou brengen.

„Wel, hallo, neem me niet kwalijk,“ mompelde hij. „Kent u mij?“ vroeg hij, een onvaste hand uitstekend.

„Natuurlijk ken ik je, Bert,“ was mijn antwoord. „Je hebt gedronken en dat spijt me.“

„Natuurlijk drink ik. Het is dwaasheid

te proberen uit te gaan, zonder sterke drank te gebruiken. Mensen, die het meeste succes hebben, drinken immers?“ vroeg hij.

Dit voorval deed mijn gedachten enige jaren terug gaan naar New York, waar De door hem goedgekeurde schetsen werik ondervinding opdeed met mensen, die het gebruik van drank onmisbaar achtten om tot succes te geraken.

Veel is geschreven over roken en drinken met betrekking tot de gezondheid en bekwaamheid. Vele malen werd mij vele jaren geleden koud in het gezicht gezegd, dat iemand in mijn positie, onbekend als ik was, verlangend mijn ontwerpen op de markt te brengen in een scherp concurrerende, brutale stad, — daarin nooit zou slagen, tenzij ik tabak en drank accepteerde, noch vriendschappelijke gevoelens zou kunnen opwekken. Dat wanneer ik niet dronk, ik zeker niet zulke goede ideeën zou kunnen ontwerpen, welke zouden kunnen concurreren met de ontwerpen van hen, die wel drank gebruikten.

Ik was vastbesloten te slagen zonder het

gebruik van tabak of alcohol. Door twee zogenaamde wijze mannen werd ik gebrandmerkt als een dwaas, omdat ik een contract met een van de grootste nieuwsbladen van New York weigerde. En toen de redacteur mij de gelegenheid gaf direct onder hem te werken, nam ik zijn aanbod aan, omdat ik dit werk in mijn eigen kamer kon doen, waarbij ik slechts twee of driemaal per week de redacteur behoefde te bezoeken om hem schetsen van mijn ontwerpen te laten beoordelen. Den later in inkt verder uitgewerkt.

Veel moeilijker zou het geweest zijn, indien ik het contract voor al mijn ontwerpen had getekend. Inplaats van rechtstreeks onder de redacteur te werken, zou ik onmiddellijk overgegeven zijn aan het hoofd van de kunstafdeling, en zou mij een tafel aangewezen zijn in een kamer, waar nog een twintigtal bekwame artisten werkten. Velen hunner moesten uren lang wachten op een opdracht, die afhankelijk was van het binnenkomende nieuws, dat geïllustreerd moest worden. Andere grote artisten moesten hun dagelijks tekenwerk voltooien en men zou denken, dat zij na beëindiging van de dagtaak huiswaarts zouden keren. Dat was echter niet zo. De gewone gang van zaken was, dat de „troep” urenlang kaart speelde, veel dronk en bedenkelijke geschiedenissen vertelde. Ik wist, hoe slecht ik in deze omgeving zou hebben gepast. Hoe die artisten en het hoofd van die afdeling mij het vuur na aan de schenen zouden gelegd kunnen hebben en hoe ellendig zij mijn leven zouden hebben kunnen maken, als ik vol hield en niet meedeed aan het drinken, roken en kaarten.

Op enige uitzonderingen na vonden de redacteurs en uitgevers, dat een man in zijn privéleven kon doen, zoals hem

goevaacht. Voor hen was van het meeste belang, dat de man zijn producten leverde, dat hij in staat was hun het materiaal te leveren, dat zij verlangden, anderszins was hij van geen nut.

Ik was slechts enkele weken in de grote stad, toen ik een baan kreeg aan een der grootste nieuwsbladen, met een grote staf, waaronder vele der meest bekende moderne schrijvers en artisten. Het was niet zo gemakkelijk als het klinkt om die baan te krijgen, want ik had vele dagen achtereen mijlen en mijlen gelopen, het ene kantoor na het andere bezoekend vóór ik eindelijk geïnstalleerd was. Drie dingen maakten indruk op de redacteur, zo vertelde hij mij. Buitengewone ideeën, enthousiasme en mijn uiterlijk. Terwijl de redacteur langzaam een rookwolk uitblies en zijn blik over mijn tekeningen liet gaan, zeide hij: „Ik merk, dat u geen New Yorker bent.”

„Nee,” was mijn antwoord. „ik kom uit het Westen, uit het verre Westen, n.l. Salt Lake City.”

„Weet je, beste jongen, dat negentig procent van onze beste tekenaars uit het Westen komen?”

Die eerste baan te krijgen was opwindend, maar ook wat Mr. Lewis zo vlug ontdekt had was dat.

Veel van de aan dit nieuwsblad verbonden mensen rookten en dronken. Werkend in de kunstafdeling was ik altijd omringd door een wolk van tabaksrook.

Toen ik er dagelijks op uittrok om speciale opdrachten uit te voeren, vergezelde ik bijzonder bekwame schrijvers. Wij bezochten theaters, amusementsgelegenheden, kermisattracties, zoals het circus, paarden- en hondententoonstellingen, wielrennen, verschillende sporten en talloze andere gelegenheden.

Het Woord van Wijsheid te houden in een wereld, waar het steeds meer gewoonte wordt sterke drank en tabak te gebruiken, is voor velen zeer moeilijk gebleken.

Velen beweren, dat het niet mogelijk is in de maatschappij vooruit te komen als men bedankt voor drank of een sigaret.

Dat het wel mogelijk is succes te hebben en vooruitgang te maken, blijkt uit het leven Jack Sears, die in dit artikel beschrijft hoe hij zijn weg vond in 's werelds grootste stad, zonder zijn standaard los te laten.

Jack Sears is een van Amerika's grootste tekenaars. Van 1919 tot 1945 was hij verbonden aan de Universiteit van Utah.

Daarvoor werkte hij voor verschillende der voornaamste bladen van New York.

Bijna overal waar wij kwamen werd ons drank en tabak aangeboden, wat ik immer weigerde, er zorgvuldig voor wakend niet beledigend te zijn bij mijn weigering. Laat het tot eer van die schrijvers hier gezegd worden, dat zij er zich zelden om bekommeren of ik dronk en rookte of niet.

Doch een van deze reporters, die New York met groter gemak en bekwaamheid veroverde dan ik ooit enige jongeman zag doen, was erg vasthoudend waar het 't aanbieden van drank betrof. Daar wij samen vele opdrachten moesten uitvoeren, bleef hij mij steeds achtervolgen — daar ik weigerde te drinken of te roken — met het dringende verzoek toch met hem mee te drinken.

Het lag niet in mijn bedoeling te drinken of mijn overtuiging maar enigszins te wijzigen om hem of iemand anders genoeg te doen.

Maanden later, op een koude Februaardag, werd mij telefonisch verzocht bij de redacteur te komen.

„Waar is A. B., je kameraad?” blafte hij mij aan. „Ik wil, dat jullie beiden naar Central Park gaat en een aardig artikelje met illustraties in elkaar zet over de vooraanstaande mensen, die op het ogenblik op het meer aan het schaatsen zijn.”

„Ik weet niet waar A. B. is,” was mijn antwoord.

„Wel, ik heb al naar overal in de stad getelefoneerd en ik kan hem niet te pakken krijgen,” driftigde de redacteur. „En dan te denken, dat hij niet lang geleden mij verzocht jou er uit te gooien, omdat je niet wilde drinken. Weet je, Sears, drinken kost een massa geld, dat weet ik. Jij drinkt of rookt niet en spaart daarom een massa geld. Doe me nu een plezier en ga naar het park. Maak zoveel schetsen als je kan. Ik zal A. B. naar je toesturen. Denk er aan, dat vijf uur het laatste tijdstip is, waarop je je tekeningen kunt inleveren. Schiet op nu.” Ik haastte mij weg en maakte ongeveer een dozijn schetsen, terwijl ik ondertussen zoveel nieuws trachtte te verzamelen als mogelijk was om door te geven aan A. B., die maar niet verscheen.

In plaats van terug te keren naar het nieuwsblad, ging ik eerst naar A. B.'s kamers. Op zijn deur was een kaartje aangebracht: „Wenst niet te worden gestoord.” Ik trad binnen en vond hem in bed met een ijspakket op zijn hoofd. Toen hij mijn schetsen doornam, kwam er iets van belangstelling in zijn ogen. Hij maakte enkele aantekeningen en be-

dankte mij, daar ik zijn ontslag voor-komen had.

Met het verstrijken van de tijd werd A. B. steeds minder betrouwbaar en vele malen bleef hij in gebreke, na de redacteur beloofd te hebben een opdracht uit te voeren, deze belofte na te komen. Hij was zo bekwaam, dat ik slechts ongaarne dacht aan de mogelijkheid, dat hij ontslagen zou worden; bovendien was een lieve moeder afhankelijk van zijn inkomen. Ik maakte niet alleen mijn schetsen, doch verzamelde ook het nieuws, telkens hopen, dat A. B. eindelijk zichzelf in de hand zou krijgen. Tot zijn eer moet worden gezegd, dat A. B. het drinken liet en een van de voornaamste schrijvers van een nationaal bekend weekblad werd.

Bij een andere gelegenheid, toen ik zes jaren in New York woonde, deed zich een zeer ongewoon geval voor. Ik werd in het kantoor van de hoofdredacteur binnen gelaten, inplaats van bij de kunstredacteur, naar wie ik duidelijk gevraagd had. Hij vroeg mij de andere dag terug te komen, daar hij mij introducties wilde geven voor enkele uitgevers, die mijn soort werk eveneens gebruikten. Toen ik de lift bereikte, kwam hij mij achterop, zeggende, dat indien ik van plan was langs Broadway te wandelen, hij enige blokken met mij wilde oplopen. Hij toonde zijn vriendschappelijke gezindheid door mij een sigaret aan te bieden, waarvoor ik bedankte met de verklaring dat ik niet rookte.

„Dat is geweldig. Ik wilde, dat ik het ook niet deed. Men kan het er beter zonder doen, dat weet ik heel goed. Mijn dokter zegt, dat ik het op moet geven of anders.....”

Wij liepen langs een restaurant en de redacteur zeide: „Ga even met mij mee naar binnen, als u geen haast heb, dan wandel ik straks verder met u op. Ik wil graag iets meer weten over uzelf en uw ambities. Ik stel altijd belang in de mensen. Gedurende mijn twaalf jaar als reporter en uitgever in New York heb ik er heel wat zien komen en gaan. Misschien kan ik u helpen om een paar klippen te omzeilen.”

Ik dankte de redacteur en volgde hem naar binnen. Hij duwde een deur open en wenkte mij toen hem voor te gaan. Wij kwamen in een prachtige zaal, waar sterke drank werd geschonken.

„Wat wil u hebben?” was de vraag, toen wij de bar bereikten, waar een half dozijn goedgeklede mannen stond.

„Ik wil graag limonade,” was mijn antwoord.

De kelner stond nu achter ons, gereed ons te bedienen. „Een limonade en mijn gewone, Jim,” bestelde de vriendelijke redacteur.

Zich tot zijn beide vrienden wendend, zeide hij: „Heren, veroorloof mij u mijn nieuwe vriend voor te stellen: Mr. Sears. Dit is Mr. Ward en dit is mijn goede, oude collega Bill Shaw.”

We schudden elkaar de hand en toen trad Mr. Shaw enige schreden terug, nam zijn hoed af, boog naar mij en riep uit: „Mijn hoed af voor u, mijn jonge vriend. De man, die niets sterkers drinkt dan limonade, wordt zeer door mij bewonderd.”

Ik glimlachte zwakjes, in de mening, dat hij spotte, en antwoordde: „Mr. Shaw, ik vind het niet erg als u de spot met mij drijft.”

Allen lachten hartelijk, doch Mr. Shaw bleef zeer ernstig.

„Werkelijk, mijn goede man,” zeide hij, „begrijp me alsjeblieft niet verkeerd. Ik bewonder de man, die niet drinkt. De drank stortte mij in ellende en daarom ben ik gescheiden van mijn gezin. Ik heb geld in overvloed, begrijpt u, maar geld alleen maakt niet gelukkig. Drink niet, drink nooit! Ik neem aan, dat je me een dwaze, oude man vindt, doch ik heb nimmer waardevoller woorden tot wie dan ook gesproken dan ik nu tot u gesproken heb.”

Toen ik de volgende dag mijn bezoek bracht aan de uitgever, ontving ik de drie beloofde introducties. Ik sprak hem als volgt toe: „Voor ik de introducties gebruik, welke U zo vriendelijk bent mij te geven, wil ik u vertellen wie ik ben.” Zijn ogen werden groot van verwachting, hij wachtte vol spanning. „Ik ben in Utah geboren en behoor tot de Mormoonse Kerk. Wanneer dit in enig opzicht de zaken verandert, zal ik u deze brieven teruggeven.”

De redacteur wierp het hoofd in de nek en lachte hartelijk.

„Een Mormoon. Wel, het maakt niets uit wie je bent of waar je vandaan komt. Het enige, wat in New York geldt, is dit: kan je de producten leveren? Houd

die brieven en veel succes. Laat mij zo nu en dan iets van u horen, want ik stel veel belang in uw vedervaren.”

Een man, die een van mijn tekeningen in een New Yorks blad had gezien, kwam van Chicago naar New York om mij te bezoeken. Na twee conferenties in zijn hotel inviteerde ik hem bij mij thuis. Hij plaatste een order voor twaalf tekeningen, welke hij wilde gebruiken voor een grote reclamecampagne, waarvan hij reeds jaren had gedroomd. Het was bijna etenstijd toen hij opstond. Wij nodigden hem uit te blijven eten en na de maaltijd zeide hij: „Mag ik zo vrij zijn te zeggen, dat het mij innig genoeg doet in een gezin te komen, waar een zegen wordt wordt gevraagd voor het voedsel. Dat is heden ten dage zo zeldzaam, dat het mij werkelijk buitengewoon veel genoeg doet. Waar komt u vandaan?”

„Wij zijn afkomstig uit Salt Lake City, Utah,” antwoordde ik.

Een brede glimlach gleed over zijn gelaat. Hij sprong op en sloot mijn beide handen zo stevig in de zijnen, dat ik even in elkaar kromp.

„Heb ik het bij het rechte eind, drinkt u niet?”

„Nee,” was het antwoord.

„Dit is werkelijk te mooi om waar te zijn. Weet u, ik heb drie lange jaren uitgezien naar een artist van uw type, die niet dronk. Mijn order van twaalf tekeningen verhoog ik hierbij tot vijftig.” Tijdens ons gesprek, dat tot ver in de nacht duurde, ontdekte ik, dat mijn grootste waarde in de ogen van deze man was, dat ik niet dronk. Tweemaal was hij begonnen aan een serie tekeningen, toen er iets gebeurde. Die twee artisten, zo vertelde hij, dachten meer aan drank dan aan hun verplichtingen en verschaften het beloofde materiaal niet op tijd. Daarom was de reclame zonder effect gebleven, wat hem een aanzienlijk verlies opleverde.

Daarom was hij helemaal van Chicago gekomen om te trachten boven alles de hand te leggen op een artist, die niet dronk.

Moet men drinken om goede ontwerpen te kunnen maken? Ik zeg met de meeste nadruk: NEEN!

Toch Moeder

DOOR CHRISTIE LUND.

Er hing een onmiskenbare Zondagsstilte in de lucht. De wereld zag er soezerig en tevreden uit. Een lichte regen was als een verfrissing op de aarde gedaald, waardoor iedere knop, omhoog geheven naar de blauwe lucht, rein en fris zijn schoonheid toonde. Kerkklokken luidden harmonieus. Vogels zongen. Een bedwelmende geur van duizenden bloemen vervulde de morgenlucht. Het was een liefelijke dag, zo liefelijk als de glimlach van een moeder. Vreemd was het daarom niet, dat men juist deze dag Moedersdag had genoemd. Van alle dagen van het jaar was er een, deze, vastgesteld om haar te eren, die zo dikwijls in de schaduw van ware goddelijkheid wandelt en zich zo vaak opheft tot hemelse liefde en dienstbaarheid.

Vele mensen in schone, frisse kleren begaven zich naar hun kerken, waar de Moeders geëerd zouden worden met bloemen en muziek. Eén onder al deze mensen liep echter alleen, in een geheel andere richting. Haar kleren, hoewel van de beste stof vervaardigd, waren donker en in tegenstrijd met de stralende natuur rondom. Haar houding was koel en afwijzend. Zij scheen de mensen, die zij passeerde, niet op te merken. Zich niet bewust van de geur, die opsteeg van de prachtige rozen, welke zij in haar armen droeg, vervolgde zij haar weg, strak voor zich heen ziend. Zij was geheel alleen. Bij de in-

gang van het stedelijk kerkhof, waarheen haar schreden zich richtten, hield zij geen ogenblik stil, zoals de meeste mensen, die hetzelfde doel hadden en bij de ingang even wachtten als om kracht te verzamelen. Zonder een blik op de velen, die bij de graven van geliefden neerknielden, vervolgde zij haar weg naar een bijzonder goed onderhouden zerk. Met rustige preciesheid legde zij de bloemen neer. Naast dit roodwitte dek zonk zij op de grond en vouwde automatisch de handen in haar schoot. Haar ogen staarden in de verte, zonder tranen, glansloos, alsof zij lang geleden zoveel geschreed hadden, dat er nu geen meer waren om te storten. Hun diepten weerspiegelden slechts een koude, bittere berusting.

Lange tijd zat zij zo stil voor zich uit te staren.

Plotseling werd zij opgeschrikt door een luid, onbeheerst snikken. Dat was niet te verwonderen op zulk een plaats, dus bewoog zij zich niet. Het snikken bleef evenwel aanhouden. Het was het schreien van een kind. Daarom wendde zij het hoofd om.

Enige meters verder lag op een kaal, armoedig graf een kleine jongen, overweldigd door droefheid. Zijn tere, in grijs linnen geklede lichaampje schokte, terwijl zijn donkere krullen voortdurend op en neer ging. Zij poogde in haar afzijdige houding te volharden, doch toen het snik-

ken bleef aanhouden, begon zij te vrezen dat het de aandacht zou trekken. Dus stond zij op en ging naar hem toe.

„Wat scheelt er aan?” vroeg zij, en haar stem had een koude, scherpe klank, alsof ze niet dikwijls sprak en dan nog slechts in lettergrepen.

Het kind schrok en hief het hoofd op. Hij beefde en haalde kort en snel adem in een poging zijn snikken te bedwingen. Hij was zo klein en zijn ogen waren zo groot en bruin, gevuld met tranen. Zij kon zich niet weerhouden naast hem te knielen, doch onwillekeurig trok hij zich wat van haar terug.

„Mijn mammi ligt hier,” vertrouwde hij haar ten slotte toe, terwijl zijn lijfje nog naschokte. „en ik ben helemaal alleen. Ik ben uit het weeshuis weggelopen en kwam hier. Ik heb helemaal geen bloemen... helemaal niets... en...,” opnieuw brak hij in tranen uit.

„Je moet niet schreien,” zei zij. „toe, alsjeblieft. Wacht even, dan zal ik je wat bloemen brengen, de mooiste uit de stad, dan kun je ze zelf hier neerleggen.”

Na een ogenblik, toen de gretige, kleine handen de bloemen op het onbekende graf hadden gestrooid, zaten ze naast elkaar, de handen ineens. Twee pelgrims, die dezelfde tocht hadden volbracht — twee zielen — eenzaam en — alleen.

Zij vertelde hem, dat haar moeder daar onder het gras lag en zij sinds haar dood altijd alleen was geweest. Zij vertelde hem niet, dat zij er eens van gedroomd had moeder te zijn, dat ze had gedroomd van een kleine jongen met krullen en bruine ogen.

Evenmin vertelde zij hem, dat iemand, waarvan zij zeer veel gehouden en die zij vertrouwd had, vertrokken was en nimmer teruggekeerd. Noch vertelde zij hem van de harte-pijn, welke daarop was gevolgd of van de bitterheid, die zich in haar ziel had vastgezet. Hoe dan ook, zij wilde niet, dat hij dat allemaal zou weten. Hij behoefde nog niets te weten van die grote wereld, waarin zij een bannelinge was, en die toch velen zo aantrekkelijk voorkwam. Voor hem was zij slechts een menselijk wezen, een vrouw, die vriendelijk voor hem was — terwijl het al zo lang geleden was, dat iemand werkelijk vriendelijk tegen hem was — en oh, het was zo lang

Lange tijd stond hij haar aandachtig op te nemen.

geleden sedert zij vriendelijk voor iemand was — voor wie dan ook. Zij merkte voor het eerst dat het warm was en zette haar hoed af. Heur haar lag in kleine krulletjes rond haar voorhoofd.

„Oh, wat een mooi haar,” riep het kind uit. „Mijn mammië had precies zulk haar.” Lange tijd stond hij haar aandachtig op te nemen. Toen kwam hij naar haar toe en sloeg met de gratie, welke slechts een kind van de hemel ontvangt, zijn armen om haar hals. „Ik houd van u,” verklaarde hij eenvoudig. „Ik vind u lief. Kan ik niet met u meegaan naar huis?”

Zij was onthutst en in de war, en deed een poging zijn armen van haar hals weg te nemen, doch het kind klemde zich nog steviger vast.

En toen, plotseling — omdat het zo lang geleden was sinds iemand schoonheid in haar had gezien en zij meer dan zij zelf geweten had naar een menselijke aanraking verlangd had — sloeg zij de armen om hem heen en drukte het kind tegen haar borst, die zovele jaren slechts een gapende leegte had gekend. Haar ogen waren niet meer glansloos. Zij straalden in heldere gloed door de tranen, die haar eenzame hart

verlichtten.

God had het in dit kind gelegd van haar te houden, zonder ontrouw te worden aan de moeder, waaraan zijn ziel nog steeds hing. Hij had hem de macht geschonken te vergeten en opnieuw schoonheid en geluk te vinden. Zachtkens fluisterden haar lippen de woorden uit het Grote Boek: „Tenzij gij wordt als de kinderkens.”

„Oh,” riep zij zacht met een stem, die niet koud of hard meer was, maar vriendelijk en vrouwelijk. „Je kunt met me meegaan — voor altijd. Ik heb een heel groot huis, waarvan je zeker zult houden. Sommige kamers hebben in jaren de zon niet gezien, maar samen zullen wij hem nu binnen laten... jij en ik.”

Alsof er in haar binnenste zich een wonder had voltrokken wist zij voor het eerst, dat de zon scheen, de lucht fris en liefelijk en de natuur wederom ontwaakt was. Zij hoorde de vogels zingen. Een macht, groter dan alle aardse leed, had haar hart genezen en haar gebed van lang geleden beantwoord.

Hoewel geen moeder, was zij plotseling met een stralenkrans omgeven, verheerlijkt met de glans van waar moederschap.

Ons Huisbezoek-Verslag

In Maart werd huisbezoek verricht in de gemeenten:

Hengelo	100 %	Haarlem	90 %
Gouda	100 %	Rotterdam Zd.	44 %
Apeldoorn	100 %	's-Gravenhage	44 %
Utrecht	100 %	Amsterdam Zd.	42 %
Groningen	100 %	Rotterdam N.	40 %
Delft	90 %	Dordrecht	20 %

Met Pinksteren ieder lid van de Nederlandse
Zending naar Rotterdam

27, 28 en 29 Mei

DE GROTE GEBEURTENIS VAN HET JAAR KAN
WEER WORDEN BELEEFD!

Jeugd-Pinksterconferentie TE ROTTERDAM.

Programma

ZATERDAG 27 MEI:

2.30 uur n.m.: O.O.V.-wedstrijdwerk.

7.30 uur n.m.: Finale O.O.V.-wedstrijdwerk.

Gebouw Bas Jungeriusstraat 121.

ZONDAG 28 MEI:

10 uur v.m. en 4 uur n.m. Openbare Diensten.

Gebouw Odeon, Gouvernestraat 50-72

MAANDAG 29 MEI:

2 uur n.m.: Gevarieerd Programma, met mede-
werking van alle organisaties.

Aan het slot zullen de prijzen worden uitgereikt aan
de winnaars van de wedstrijden, waarna nog gelegen-
heid zal zijn om enige uren gezellig te dansen.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

De Goud- en Groenfeesten.

Het is de gewoonte van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging ieder jaar een Goud- en Groenfeest te organiseren. Naar dit feest — een programma-avond, die gewoonlijk besloten wordt met een bal — zien alle O.O.V.-leden het gehele jaar vol verwachting en spanning uit. Het vormt de bekroning van een jaar ernstig werken in de verschillende afdelingen van onze O.O.V. Ook dit jaar is het grote O.O.V.-feest in vele gemeenten op pret-

tige wijze verlopen. De Dordtse O.O.V. had de goede gedachte haar leden aan het begin van de avond naar Amerikaanse trant een goed verzorgd dinertje aan te bieden. De zusters van de Z.H.V., die voor de bereiding zorg droegen, komt hiervoor alle lof toe. Na dit diner werd een aardig programma afgewerkt, waarin als gast optrad br. C. Maquelin, de reeds in de gehele Zending bekende goochelaar van de gemeente Rotterdam Noord.

Op 15 April vierde de Amsterdamse O.O.V. feest. De leiding van dit feest rustte in bekwame handen, n.l. die van de president J. M. Flach en de presidente Zr. van Soldt. Alle aanwezigen genoten ten zeerste van deze avond en keerden dan ook huiswaarts met het verlangen de vriendschapsbanden, gelegd door het gezamenlijk werken in de O.O.V., nog nauwer aan te halen door geen enkele vergadering te verzuimen. Na afloop van het programma was er een gecostumeerd bal, waarop verschei-

Het Goud- en Groenfeest te Amsterdam.

dene originele costuums te bewonderen vielen.

Gaarne wensen wij deze O.O.V.'s geluk met het succes, waarmee hun werk is bekroond.

ONS GROTE MEIFEEST

*

In het afgelopen jaar hebben allen, die de O.O.V. bezochten, verschillende, belangwekkende lessen in de diverse klassen gevolgd.

Daar de O.O.V. ten doel heeft haar leden in kennis te brengen met vele, uiteenlopende onderwerpen, zodat zij meer kennis zullen opdoen, niet alleen van de beginselen en de geschiedenis van onze Kerk, doch ook op velerlei andere gebieden, zijn de lessen ook zodanig samengesteld.

De O.O.V. streeft er naar de kennis van haar leden uit te breiden, zodat zij een aangename persoonlijkheid kunnen ontwikkelen en met anderen zullen weten om te gaan en zich in gezelschap op hun gemak voelen.

Tot de voornaamste lescursussen van het afgelopen jaar behoorde een cursus in muziek en een in openbaar spreken. Wij leerden van muziek te genieten door te luisteren en zelf aan muzikale festiviteiten deel te nemen. Wij hebben ook geleerd hoe wij het beste onze gedachten kunnen uiten over opgedane kennis.

Nu wij aan het einde van dit seizoen zijn gekomen, zijn wij klaar om de grote jaarlijkse Pinksterconferentie te bezoeken, die in Rotterdam gehouden zal worden. De Pinksterconferentie is het hoogtepunt van ons O.O.V.-seizoen.

Alle gemeenten, waar een georganiseerde O.O.V. bestaat, zullen op deze conferentie vertegenwoordigd zijn. Hun afgevaardigden zullen elkaar bekampen en zodoende tonen wat zij in het voorbije jaar hebben geleerd.

De M.Mannen bijvoorbeeld zullen tegen elkaar uitkomen in quartetzang en open-

baar spreken. De Arenleessters zullen wedijveren in trio-ang en declamatie. Ook andere groepen zullen tegen elkaar uitkomen.

De foto toont de President der J.M. O.O.V., Ouderling Glenn A. Lloyd, de trophoeën inspecterend, die op de conferentie aan de winnende groepen zullen worden uitgereikt.

Het belooft een tijd van vreugde en genot te worden voor allen, die getuigen zullen zijn van het wedstrijdwerk der O.O.V. En allen, die tot nu toe slechts hebben toegezien, zal het een aansporing zijn het volgende seizoen hard mee te werken om de verloren tijd in te halen.

**Op 27, 28 en 29 Mei 1950,
komt de gehele Nederlandse Zending te zamen
TE ROTTERDAM!**

„Werkers, waar en trouw”.

Nu het winterseizoen van de O.O.V. ten einde loopt en het zomerprogramma gaat beginnen, maak ik graag van de gelegenheid gebruik een woordje met u te spreken.

Onze O.O.V. is een van de mooiste organisaties van onze Kerk.

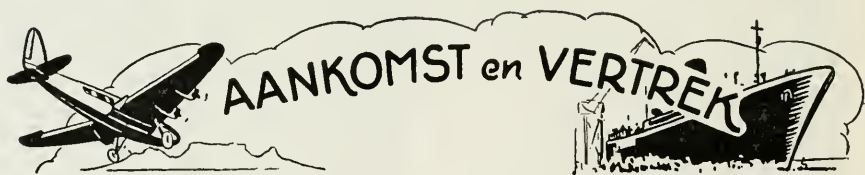
In de O.O.V. vinden wij gelegenheid om ons zeer veelzijdig te ontwikkelen. Het blijkt elk seizoen weer, dat er onder de leden van de O.O.V. talenten schuilen, die de moeite van het ontwikkelen waard zijn. In de drie winterseizoenen, die ik meegemaakt heb, heb ik de groei van een paar van die talenten waar mogen nemen. Schoorvoetend wordt door de meesten begonnen. Men doet mee aan alles wat geboden wordt en komt dan tot het inzicht, dat men op dit of dat

terrein iets kan presteren.

Door actief te werken is men voortdurend bezig, heeft geen tijd meer om zich te vervelen en komt zodoende tot de ware vreugde. Men gaat zelf voelen dat men vooruitgang maakt. Wel gaat het de ene keer wat beter dan de andere, maar door steeds te werken, komt men telkens een stap verder. Er moet dus met **ware** liefde worden gewerkt, de cursussen moeten **trouw** worden bezocht.

Er zijn nog veel leden van onze Kerk, die de O.O.V. niet bezoeken. Waarom niet? Een volgende keer wil ik graag nog eens met u spreken over: „Waarom een O.O.V.?” en: „Waarom is ontwikkeling nodig?”

G. M. Otto-Buddingh,
Presidente J.V.O.O.V.

ZENDING BEËINDIGD.

Op 18 April j.l. werden de navolgende personen eervol van hun zending in Nederland ontslagen: Aartje van Os; James E. Denos; J. Dee Curtis; Ferrin F. Allen; Ephraim J. W. Bierman; Ralph H. Steenblik; Cornelius van Rij; Golden W. Woodruff; Blaine F. Anderson. Op genoemde datum keerden deze zendelingen naar hun tehuis in het Rotsgebergte terug.

Op 9 Mei j.l. werden eervol van hun zending in ons land ontslagen en keerden op dezelfde datum naar Amerika terug: Stephanus P. Meyer; Gene K. Edvalson; Peter H. v. Oostendorp Jr.; Norman Wade; Paul R. Jacobsen en Stuart S. Zaugg.

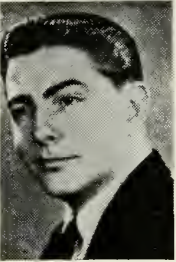

Aartje van Os werd op 10 Januari 1949 uit de gemeente Vlaardingen op zending geroepen. Haar gehele zending is zij op het hoofdkantoor der Zending werkzaam geweest als secretaresse, terwijl zij de laatste maanden tevens Presidente van het Jeugdwerk was.

Zuster van Os kwam op het hoofdkantoor in een zeer drukke tijd, zodat zij onmiddellijk geheel opgenomen werd in de routine van het werk. Zij vond het evenwel niet erg hard te werken, want de werkzaamheden van het zendingskantoor lagen haar zeer na aan het hart. Daarnaast brachten zij en zr. B. Stephensen, die eveneens als secretaresse op het hoofdkantoor werkzaam was, menige avond door bij onderzoekers, gemaakt tijdens de huis aan huis verspreiding van tractaten. Want ook daarvoor vonden deze zusters nog tijd. Als Presidente van het Jeugdwerk heeft zij veel voor deze organisatie gedaan. Week aan week bezocht zij de diverse gemeenten, waar een jeugdbijeenkomst gehouden werd.

Ten slotte nog een persoonlijk woord van warme dank voor de vele prettige avonden, dat zij bereidwillig hielp de drukproeven van ons geliefd kerkblad „De Ster” te lezen. Zuster v. Os, die met haar gehele familie naar Amerika vertrok, wensen wij Gods beste zegen in het nieuwe vaderland.

*

James E. Denos kwam op 10 November 1947 in ons land aan. Zijn eerste standplaats was Vlaardingen. Vandaar werd hij overgeplaatst naar Voorburg en van deze gemeente weer terug naar zijn geliefd Vlaardingen, nu om de toen nog jonge gemeente te leiden. Ook de gemeenten Zutphen en Utrecht stonden onder zijn bekwame leiding. Ten slotte werd hij naar 's-Gravenhage geroepen, waar hem ter bekroning van zijn zending het ambt van President der J.M.O.O.V. werd opgedragen.

Oud. Denos behoorde tot de sterke figuren in de Zending. Hij was vol enthousiasme en ijver en nimmer angstig een hem opgelegde moeilijke taak ten uitvoer te brengen. Met grote ernst leidde hij de onder hem gestelde gemeenten en later het werk der J.M.O.O.V. in de Zending. In deze hoedanigheid heeft hij veel voor de jeugd in onze Zending gedaan. Onder hem kwamen vele nieuwe dingen tot stand.

*

J. Dee Curtis kwam eveneens op 10 November 1947 in Nederland aan. Hij ving zijn zendingsarbeid aan op het hoofdkantoor der Zending. Na slechts zeer korte tijd werd hij echter overgeplaatst naar Groningen. Daarna arbeidde hij achtereenvolgens in Amsterdam, Antwerpen, België, Nijmegen, Rotterdam, 's-Gravenhage, Woerden (als gemeentepresident) en wederom 's-Gravenhage.

Oud. Curtis vatte zijn taak zeer ernstig op. Ondanks zijn jeugd besefte hij heel goed waarom hij op zending was gekomen. Doch hoewel doordrongen van de grote zaak, waarvoor hij hier gekomen was, wist hij zijn boodschap met veel blijmoedige ernst te brengen. De leden der Nederlandse Zending zullen immer met veel liefde en warme genegenheid aan hem blijven denken.

Ferrin F. Allen kwam op 27 October 1947 in Holland aan. Hij begon zijn zendingsarbeid in Rotterdam, waar toen nog maar één gemeente was. Vandaar werd hij overgeplaatst naar Antwerpen, België en van deze gemeente naar het hoofdkantoor der Zending, alwaar hij verschillende kantoorwerkzaamheden verrichtte. Van het hoofdkantoor werd hij wederom naar Antwerpen, België verplaatst en vandaar naar Rotterdam Noord. In Winschoten en Leeuwarden, waar hij laatstelijk werkzaam was, leidde hij de gemeente.

Wie Oud. Allen kende, moest van hem houden. Hij was altijd vol ijver om de Evangelieboodschap uit te dragen aan allen, die hem horen wilden. Vooral in België heeft hij vele resultaten van zijn ijver en werklust mogen zien. Hij was het ook, die de gemeente Winschoten voor de blijde boodschap der herstelling heeft helpen opstellen.

*

Ephraim J. W. Bierman arriveerde, evenals Oud. Allen, op 27 October 1947 in de Lage Landen, waar hij met zoveel verlangen naar had uitgezien, want hier zou hij vele familieleden ontmoeten en het evangelie prediken. Nijmegen was de eerste plaats, waar hij zijn arbeid begon. Vervolgens was hij werkzaam in Amsterdam, Zutphen, Zwolle (als gemeentepresident), Rotterdam, Maassluis (als gemeentepresident), Rotterdam N. en ten slotte wederom in Nijmegen.

Zoals gezegd bezit Oud. Bierman vele familieleden in ons land, aan wie hij zonder aarzelen met veel overtuiging en diepe ernst de boodschap van leven en zaligheid bracht. Doch niet alleen zijn familie hoorde van hem. Waar hij kon verkondigde hij de hem zo dierbare boodschap van vrede en liefde. Oud. Bierman was zendeling met hart en ziel.

*

Ralph H. Steenblik betrad eveneens op 27 October 1947 de Hollandse bodem. Amsterdam Tuindorp en Amsterdam N. waren zijn eerste arbeidsvelden. Harlingen en Zwolle, waarheen hij vervolgens werd verplaatst, werden door hem gepresideerd. Na enige tijd in Dordrecht werkzaam te zijn geweest, werd hem als laatste standplaats Rotterdam Zuid aangewezen. Deze grote gemeente werd op bekwame wijze door hem geleid.

Oud. Steenblik stamt uit een ware zendingen-familie. Zijn grootvader, die op jeugdige leeftijd naar Amerika emigreerde, kwam later in ons land terug als zendeling. Daarna kwamen successievelijk verschillende zoons en later weer hun zoons in ons kleine land op zending. Tot die laatste groep behoort nu zo lange tijd op schitterende wijze de gemeente Rotterdam Zuid in de andere gemeenten, waar hij werkzaam was, zal men hem niet licht vergeten. Oud. Steenblik maakte deel uit van het zo bekend geworden zendingen-quartet.

*

Cornelius van Rij zette voet aan wal in Holland op 27 Mei 1948. Rotterdam, het begin van zovele kruistochten door ons land, werd ook hem als eerste arbeidsveld aangewezen. Vervolgens presideerde hij de gemeente Hengelo, waarna hij teruggeroepen werd naar Rotterdam Zuid om ook deze gemeente te leiden. Na voor een zendeling buitengewoon lang verblijf in deze gemeente (hetwelk er op duidt, dat hier de juiste persoon op de juiste plaats was gesteld) werd hij aangesteld tot districts-president van het Arnhem District. De laatste maanden van zijn zending vervulde hij het ambt van president van het Utrechtse district.

Daar Oud. van Rij van Hollandse afkomst was, had hij het

grote voordeel reeds met de taal bekend te zijn. Zonder enige belemmering wat betreft de taal kon hij zich dus wijden aan de prediking van de boodschap, die hem naar Nederland had gebracht. Met vreugde en dankbaarheid zal hij kunnen terugzien op de tijd, in zijn oude vaderland doorgebracht in de dienst des Heren.

*

Golden W. Woodruff voer op 1 Maart 1948 onze grote Rotterdamse haven binnen en zette op dezelfde dag voet aan wal. 's-Gravenhage was zijn eerste arbeidsveld. Vervolgens werden Hengelo, Amsterdam, Groningen, Zeist, Zwolle en Rotterdam Zuid hem als terrein voor zijn zendingsarbeid aangewezen. In Zwolle was hij gemeentepresident.

Oud. Woodruff maakte zich door zijn vriendelijkheid vele vrienden in de Nederlandse Zending. Altijd van goeden wille, zullen zijn pogingen zeker beloond worden. Vooral in Zwolle heeft hij met veel kracht het plan van zaligheid aan vele vrienden bekend gemaakt. Zowel vrienden als leden zullen met veel genegenheid het beeld van deze goede zendingeling in hun

hart bewaren.

*

Blaine F. Anderson kwam in Nederland aan op 10 November 1947. Onmiddellijk maakte hij kennis met een van de mooiste streken van ons land, Apeldoorn werd hem n.l. aangewezen om zijn zendingswerk aan te vangen. Van Apeldoorn werd hij overgeplaatst naar Hilversum. Vandaar ondernam hij de lange reis naar Gent, België, en vandaar een bijna nog langere reis naar Assen. Vervolgens verhuisde hij naar Winschoten, Alphen a.d. Rijn, Middelburg, waar hij als gemeentepresident optrad en ten slotte Utrecht, welke gemeente eveneens door hem werd gepreseed.

Oud. Anderson heeft zijn werk in de Zending met volle ernst en veel overtuiging volbracht. Met trots mag hij terugzien op de lange werkdagen, doorgebracht in de wijngaard des Heren. Zijn prettig karakter stelde hem in staat steeds de juiste toon te vinden, zowel in zijn omgang met zijn medezendingelingen als met leden en vrienden. Een zendingeling, die veel heeft bijgedragen om de Kerk bekendheid te geven in Nederland.

*

Stephanus P. Meyer, eveneens van Hollandse afkomst, begroette op 7 Mei 1948 zijn zuster en zwager, onze geliefde voormalige Zendingspresident en zijn vrouw Oud. en Zr. C. Zappey. Hij vatte het zendingswerk op in Leeuwarden, vanwaar hij na enige tijd overgeplaatst werd naar Dordrecht, eerst als gewoon zendingeling en later als gemeentepresident. Daarna presideerde hij de gemeente Rotterdam Zuid. Ten laatste werden de districten Amsterdam en Rotterdam Zuid door hem gepreseed.

Oud. Meyer, een zeer fijne persoonlijkheid, zal door velen in de Zending slechts node worden gemist. Zijn vriendelijk gelaat en begrijpende woorden waren immer een troost voor hen, die het moeilijk hadden. Maar ook zij, die zich gelukkig gevoelden, verheugden zich als zij Oud. Meyer zagen en hem de hand mochten drukken. Hoe gaarne luisterden zij naar zijn rustige stem, die het Evangelie van Jezus Christus uitlegde en de mensen aanmaande het gesprokene zelf te onderzoeken. Wij zullen u niet vergeten, br. Meyer.

Gene K. Edvalson arriveerde op 10 November 1947 in Nederland. Hij arbeidde achtereenvolgens in Zeist, Amsterdam, Harlingen, 's-Gravenhage, Rotterdam Zuid en Deventer.

Oud. Edvalson heeft gedurende de tijd, dat hij in Nederland op Zending was, vele vrienden gemaakt. Hij heeft hard gewerkt en ook resultaten van zijn inspanning mogen zien. De Heer zal hem zonder twijfel zegenen voor al hetgeen hij hier in Zijn wijngaard heeft verricht.

*

Peter H. van Oostendorp Jr. aanschouwde ons land voor de eerste maal in zijn leven op 2 Februari 1948. Hij ving zijn werk aan in Rotterdam. Vervolgens verbleef hij in Groningen, Almelo, welke gemeente enige tijd later door hem werd gepresideerd, 's-Gravenhage, Dordrecht, waar hij de gemeente eveneens leidde, en ten slotte Gouda.

Peter H. v. Oostendorp Jr. was een zeer innemende persoonlijkheid en daarom zullen de leden der gemeenten, waar hij gewerkt heeft, hem missen. Zowel zijn medezendingen als de leden en vrienden mochten hem heel graag. Ook hij heeft de hem opgedragen taak met ernst ten uitvoer gebracht. Oud. v. Oostendorp zal met vreugde kunnen terugzien op deze voor hem aan

ervaringen zo rijke tijd.

*

Norman Wade kwam op 10 November 1947 in Nederland aan. Zijn eerste standplaats was Voorburg, waarna hij werd overgeplaatst naar Hilversum. Vandaar werd hij overgeplaatst naar Groningen en van deze stad weer terug naar Hilversum, ditmaal om de gemeente te leiden. Daarna werd hij in Haarlem als gemeentepresident aangesteld. De laatste maanden van zijn zending vervulde hij het ambt van districtspresident, in welke hoedanigheid hij de districten 's-Gravenhage en Antwerpen leidde.

Oud. Wade was een zending, die met hart en ziel zijn taak was toegedaan. Hij was een jongeman, die hard, zeer hard gewerkt heeft en al zijn tijd gaf aan het werk, waartoe hij in de Zending geroepen was. Met kracht heeft hij de boodschap van leven en zaligheid uitgedragen aan een ieder, die onder zijn gehoor kwam. Oud. Wade heeft werkelijk een zending vervuld, waarop hij trots mag zijn.

*

Paul R. Jacobsen behoorde eveneens tot de groep zendingen, die op 10 November 1947 in ons land arriveerde. Hij ving zijn werkzaamheden aan te Groningen. Vervolgens was hij werkzaam in Zwolle, Antwerpen, België, Rotterdam, Schiedam, Utrecht, Woerden, 's-Gravenhage en Leiden. De laatste gemeente werd door hem geleid.

Oud. Jacobsen heeft gedurende zijn zending het werk des Heren in dit deel van Zijn wijngaard op waardige wijze gesteund en vooruit geholpen. Immer was hij bereid de boodschap van leven en zaligheid uit te dragen aan allen, met wie hij in aanraking kwam. Vele vrienden maakte hij daardoor in de lage landen. Hem viel het voorrecht ten deel te zien hoe deze vrienden zich

bij de Kerk aansloten en sommigen hunner zelf tot lidmaat te bevestigen.

Stuart S. Zaugg was de laatste van de groep zendingen, die op 10 November 1947 in Nederland aankwam. Na Apeldoorn, zijn eerste arbeidsveld, arbeidde hij in Hengelo, Utrecht, Antwerpen, België, 's-Gravenhage, Rotterdam, Winschoten (als gemeentepresident) en ten slotte nogmaals in Utrecht.

Van Oud. Zaugg kan eveneens gezegd worden, dat hij zich vol energie wijdde aan zijn zendingsarbeid. Al zijn tijd besteedde hij aan de prediking van het Evangelie. Met veel liefde en geduld legde hij de leerstellingen van onze Kerk uit. Moge God hem en al zijn medezendingen zegenen voor het werk, de tijd en de energie, besteed in Zijn wijngaard.

*

AANGEKOMEN.

Op 9 Mei j.l. kwamen vier nieuwe zendingen in ons land aan. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen: Homer L. Jensen te 's-Gravenhage; Delbert M. Dickemore te Leeuwarden; Norman E. King te Utrecht en Donald A. Crofts te Groningen.

Op 13 Mei j.l. kwamen nogmaals twee zendingen in ons land aan: Norman Noorda zal zijn arbeid aanvangen in Amsterdam Zd. en John D. v. d. Waat te Rotterdam Zd.

OVERGEPLAATST.

Op 20 April j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Barry H. Avery van Maassluis naar Amsterdam (als districts-president); Donald Bell van Den Helder naar Schiedam (als gemeentepresident); Leroy E. Spackman van Gouda naar Vlaardingen (als gemeentepresident); Joseph W. Fiet van Middelburg naar Hilversum (als gemeentepresident); Voyd Zundell van Rotterdam Nrd. naar Eindhoven (als gemeentepresident); Robert Le Johnson van Vlaardingen naar Middelburg (als gemeentepresident); Paul L. Ward van Gent, België, naar Rotterdam Nrd.; Kean L. Farrer van Haarlem naar Zwolle; Richard L. Finlison van Voorburg naar Maassluis (als gemeentepresident); Edgar Meier van Delft naar Vlaardingen; Ira B. Call van Gent, België, naar Voorburg; Don Ch. Wood van Amsterdam naar Gent in België; Reed L. Reeve van Rotterdam Nrd naar Haardem; Thomas V. Rasmussen van Arnhem naar den Helder; Mark W. Staples van Deventer naar Arnhem; James C. Roberts van Amsterdam naar Delft; James D. Cheshire van Zwolle naar Rotterdam Nrd.; Robert R. Burdett van 's-Gravenhage naar Gent, België; Thomas v. d. Berghe van Rotterdam Zd, naar Leiden; Robert M. Dey van Leiden naar Gouda; Gastin J. Garlick van Antwerpen, België, naar Mechelen, (als gemeentepresident); Walter S. Poelman van Antwerpen, België, naar Mechelen; Glenn C. Hielt van Schiedam naar Rotterdam Zd. (als gemeentepresident).

Op 10 Mei j.l. werd Edward L. Kimball van Utrecht overgeplaatst naar Antwerpen, België en Claron C. Spencer van Amsterdam Nrd. naar Antwerpen, België.

VERTROKKEN.

Op 18 April j.l. vertrokken de navolgende personen naar Amerika:

~~Op 18 April j.l.~~ uit de gemeente Amsterdam: Nicolaas Hille; Ymkje Muurlink; Clasina Wijkstra. ✓

Op dezelfde datum uit de gemeente Vlaardingen: Huiberdina Busink; Teuna M. van Luyk; Matthijs J. van Os; Maria van Os-Vroegh; Aartje, Maria J., Wilhelmina B. en Matthijs J. van Os. ✓

Uit de gemeente Rotterdam Zuid op dezelfde datum: Grietje van der Molen. ✓

Uit de gemeente Utrecht, eveneens op dezelfde datum: Gerharda J. F. Heydeman en Hildegard L. Heydeman. ✓

~~Op onbekende datum~~ vertrokken uit de gemeente Arnhem: Geertruida, Adrianus en Johannes van Ekelenburg. ✓

~~Op eveneens onbekende datum~~ vertrokken uit 's-Gravenhage: Andries v. d. Beek en Simonie v. d. Beek-Meesters; Robert en Ronald v. d. Beek. ✓

GROETEN UIT ZION.

Wij ontvingen van zr. Mona van Weerd, voorheen woonachtig te Almelo, het verzoek alle leden en bekenden in Holland de groeten over te brengen. De familie van Weerd maakt het heel goed en hoopt U allen eens weer te zien.

Vervolgens ontvingen wij het volgende schrijven van Oud. en Zr. E. W. Reys, vroeger woonachtig in de gemeente Rotterdam Zuid, en velen welbekend om hun werk in de padvinderij:

„Geliefde zusters en broeders,

Bij herhaling bereiken ons brieven met aanvragen om borgen. Wij willen u met alle liefde helpen, doch dan moet u het volgende wel in acht nemen:

- 1e. Geef volledige voornamen en achternamen op;
- 2e. Vermeld alle juiste geboortedata en plaatsen van geboorte;
- 3e. Schrijf uw volledig adres;
- 4e. Noem ambacht of vak;
- 5e. Geef op of u in staat bent uw overtocht te bekostigen, zo niet, geef dan het tekort in dollars op.

Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat wij voor een borg zullen kunnen zorgen, doch als wij niet in het bezit zijn van volledige, nauwkeurige inlichtingen, kost het u en ons veel geld aan porto en geeft het veel onnodige vertraging.

Wij maken het beiden goed en willen langs deze weg alle leden en bekenden groeten en wij hopen u allen zo mogelijk hier nog eens te ontmoeten. Vergeet niet wat wij u zo juist hebben verzocht, want u beseft niet hoeveel moeite en teleurstelling het ons kost, wanneer wij niet volledig zijn ingelicht.

Dat God u allen mag zegenen is de wens van uw broeder en zuster,

E. W. Reys,
262 East 7 North,
Provo, Utah, U.S.A.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DISTRICTSCONFERENTIES.

Conferentie te Utrecht.

De op 15 en 16 April j.l. te Utrecht gehouden districtsconferentie mocht zich in een goede opkomst verheugen.

Op 15 April werd des avonds een gezellig programma afgewerkt, waarvoor veel belangstelling bestond.

Des Zondagsmorgens kwam men om 10 uur bijeen in gebouw Trianon aan de Oude Gracht. Tot de vele aanwezigen spraken: Oud. James E. Denos, President der J.M.O.O.V. en August W. Jaussi, die beiden afscheid namen van de Nederlandse leden; evenals Oud. Ephraim J. W. Bierman. Vervolgens richtten het woord tot de aanwezigen: Oud. Albert S. Noorda; Oud. Robert H. de Boer; Oud. Cornelius van Rij en President John P. Lillywhite.

Het vocale gedeelte werd verzorgd door de zingende moeders, die op uitstekende wijze een van onze meest geliefde kerkliederen vertolkten, terwijl zr. Carla Wencker uit Hilversum een pianosolo gaf en het zendelingenkwartet van het district Utrecht een lied ten gehore bracht.

Ook in de middagvergadering, die aanving om 4.30 uur, waren velen opgekomen om naar het woord te luisteren. In deze dienst voerden het woord: Oud. Homer Jensen; Oud. Blaine Belnap; Oud. Ronald D. Venema; Oud. H. Jex Tobler, assistent van de Zendingspresident; Oud. Hayle Buchanan en President John P. Lillywhite. Het Utrechtse Zangkoor verleende zijn medewerking, terwijl zr. Dorothy Ann Lillywhite een pianosolo verzorgde.

Tot slot van deze geestelijke feestdag werd des avonds om 7 uur een doopdienst gehouden. In deze dienst, waarin Gods geest rijkelijk aanwezig was, traden zeven

bekeerlingen door de doop tot de Kerk toe. In deze vergadering spraken Oud. Kenneth A. Glauser en Oud. Ford R. Paulson.

Conferentie te Apeldoorn.

Ook de op 29 en 30 April j.l. te Apeldoorn gehouden districtsconferentie kenmerkte zich door een bijzondere geest.

Het programma op Zaterdagavond was buitengewoon gezellig, verzekerden zij, die het weten kunnen.

Om 10 uur des Zondagsmorgens kwamen velen bijeen in het Hof van Gelre ter bijwoning van de eerste dienst van deze conferentie. Sprekers waren: Oud. Robert W. Timmerman; Oud. Ford R. Paulson; Br. Meisters uit de gemeente Deventer; Oud. Hayle Buchanan en President John P. Lillywhite.

De zingende moeders verzorgden het muzikale gedeelte, terwijl Oud. William Speakman een solo zong.

Ook tijdens deze conferentie traden weer enkele nieuwe leden tot de Kerk toe. Hiertoe kwam men om 5 uur in het Sportfondsenbad te zamen. Oud. Homer Jensen sprak de aanwezigen toe. Hierna werden elf bekeerlingen door de doop in de Kerk opgenomen. Als laatste richtte President John P. Lillywhite het woord tot de aanwezigen. Deze doopdienst werd bijgewoond door meer dan tweehonderd personen, waarvan het grootste deel vreemdelingen. Ook de pers was tegenwoordig, evenals de bekende schrijfster van reisverhalen Mevr. Mary Pos.

Van deze grootste conferentie, die ooit in het Apeldoornse district werd gehouden, kan met recht worden gezegd: „Die dag van geestelijke opbouwning en inspiratie zullen wij niet licht vergeten.”

DOOPDIENSTEN.

Op 16 April j.l. werden te Utrecht gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Cornelis J. Nievaart; Maria Bijdevier; Hendrik Blankenstein; Weltrine Kooymans-v. d. Rijst; Antonie v. d. Rijst; Jan van Vierbergen.

Op 23 April j.l. werden te Leeuwarden gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Elizabeth Reitsma en Jan Bruinewold uit de gemeente Harlingen; Geert Reitsma uit Franeker.

Op 25 April j.l. werden te Amsterdam gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Anna H. C. Fabel; Renske G. Anema en Wibe F. D. Anema uit de gemeente Haarlem; Carla A. M. Koning; Kurt J. Wenneker; Clementia H. de Groot; Johannes H. Hoole; Johan G. A. Siebelhof; Franciscus E. Webbers; Willem P. v. Schreeven; Johanna F. v. Schreeven-v. Zon; Grete Hartendorp-Grabowski; Jeanette J. E. Astroth-v. d. Santvoort uit de gemeente Amsterdam.

Op 30 April j.l. werden te Apeldoorn gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Hendrik J. Boschman en Carolina J. Enschede-Bolderink uit de gemeente Enschede.

Op 6 Mei j.l. werden te Rotterdam Zuid gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Florentine Wubbeling en Adrianus de Voogd uit dezelfde gemeente en Neeltje E. Bothof; Arie Bothof; Willem S. Donker; Hermanus J. Wijnhof uit de gemeente Gouda.

INGEZEGEND.

Op 29 Januari j.l. werd te Arnhem ingezegend: Elizabeth Geertruida van Kuik, dochter van Wilhelmus G. v. Kuik en Bertha v. d. Sluys.

Op 2 April j.l. werd te Arnhem ingezegend: Yvonne Marion Carola Heyster, dochter van Roelof Heyser en Yda C. Meyer.

GEORDEND.

Op 23 April j.l. werden te Haarlem geordend: Johannes M. Spronk; Cornelis J. Spronk; Pieter Plaizier; Abraham G. v. Wijk; Theodorus C. Allebes en Catharinus van Alphen tot Leraar; Hendricus L. Huyboom en Tommy Booms tot Diaken.

Op 30 April j.l. werden te Utrecht geordend: Hendrik Blankenstein tot Leraar; Johannes B. Blankenstein; Cornelis J. van Ree; Johannes C. Bredewoud en Rijk Bommer tot Diaken.

OVERLEDEN.

Op 7 April j.l. overleed te Dordrecht Wilhelmina Jorissen-Molenbroek op de leeftijd van ruim negen en zestig jaar. Zij werd gedoopt op 22 Maart 1898 en was sindsdien een getrouw lid der Kerk. Moge zij rusten in de vrede des Heren.

AFGESNEDEN.

Op 30 ^{Maart} April j.l. werd Cornelis Muye uit de gemeente 's-Gravenhage als lid der Kerk geroyeerd wegens in ~~stijd~~ met de wetten van de Kerk zijnde handelingen.

SPECIALE GEBEURTENISSEN.

Eindelijk kunnen wij U weer enige speciale gebeurtenissen in de Zending melden. Uit Apeldoorn ontvingen wij een bijzonder bericht. Daar werd op 13, 14 en 15 April j.l. door de Vereniging voor Handenarbeid, afdeling Apeldoorn, een tentoonstelling gehouden. Op deze tentoonstelling waren vele inzendingen te bewonderen. Tot de inzendingen behoorden ook twee in kruissteek gewerkte schilderijen van zr. Groen, lid der Apeldoornse gemeente, welke het Tempelplein te Salt Lake City voorstelden. Deze schilderij

en trokken ieders aandacht, zo zelfs, dat haar werk bekroond werd met de eerste prijs. Wij vernamen, dat de hofdames van Hare Majesteit Koningin Juliana en de burgemeester van Apeldoorn eveneens vol

bewondering waren en zr. Groen van harte feliciteerden met haar werk. Ook wij voegen onze gelukwensen bij die van vele anderen. Op de foto ziet U de gelukkige bezitster van zulke vaardige handen naast het bekroonde werkstuk.

Uit Haarlem bereikte ons het verzoek te willen melden, dat de O.O.V. daar een prachtige, grote vlag bezit. De O.O.V.-leden bezitten nu ook kleine vlaggen voor de fietsen, zodat wanneer zij er per fiets op uittrekken een ieder kan zien, tot welke vereniging zij behoren. Zeker een voorbeeld, dat navolging verdient.

Op 21 Maart j.l. bood de Utrechtse Z.H.V. alle Priesterschapdragers der gemeente een feestelijk programma aan. De plusminus zestig aanwezigen genoten van zang, declamatie, enz. Een avond, waarvan de zusters veel eer hadden.

De Zeister Z.H.V. heeft op 28 Maart j.l. een geslaagde propaganda-avond georganiseerd. Geholpen door de zusters van Amersfoort en Utrecht slaagde deze kleine, maar energieke Z.H.V. er in een avond te geven, die er alleszins mocht zijn. De kleine bazar, gecombineerd met deze nuttige en gezellige feestavond, bracht een bevredigend batig saldo op.

De districtskonferentie te Groningen

wordt gehouden op 10 en 11 Juni a.s.

Zorgt U er aanwezig te zijn!?